

каква стихийна сила влѣчеше всички къмъ полето. Нататъкъ се низеха върволици отъ плугове, боруни, търмъци, натоварени съ сѣме коля. Полето разстилаше безкрайнитѣ си равнини, изпѣстрени съ зелени и тъмни квадрати, поникналитѣ зимнини на една страна, току що изоранитѣ ниви — на друга. Влажната и черна като смола прѣстъ високо сѣкашъ зовѣше ржката на сѣяча.

Слънцето изгрѣваше. По-звучна и по-многогласна стана пѣсенъта на чучулигитѣ. Нейко, възбуденъ отъ пролѣтния день, обиколи всички засѣти до сега ниви. Работата бѣше свършена въ негово отсъствие, той намѣри много недостатѣци, кара се и се ядосва. Малчо, най-възрастниятъ му синъ, спокойно слушаше баща си и, застаналъ на слога на нивата, готвѣше се да сѣе. Но той можа да направи само нѣколко крачки — Нейко, недоволенъ пакъ, го спрѣ. И докато искаше само да го поучи и упѣти, той грабна отъ него дисагитѣ, метна ги на раменѣтѣ си и почна да сѣе самъ. Загледанъ въ земята, той крачеше бавно, но отмѣрено и спокойно. Подъ всѣка стѣпка на лѣвия си кракъ, слѣдъ единъ и сѣщъ интервалъ отъ врѣме, съ едно и сѣщо движение на дѣсната ржка, той силно хвърляше сѣмето. За мигъ зърната блѣсваха въ въздуха, като златни струи, падаха и се губѣха слѣдъ това въ браздитѣ. Малчо и слугата, малко засрамени, гледаха слѣдъ Нейка и наблюдаваха всѣко негово движение. Прѣдъ тѣхъ бѣше изпитанъ и старъ майсторъ, отъ когото много нѣщо можеше да се научи. Но самата работа неволно ги караше да благоговѣятъ. Ставаше нѣщо много познато и обикновено, но все пакъ тържествено и свето.

Нейко изпразва и напѣлва дисагитѣ нѣколко пѣти. Той се умори, но бѣше доволенъ и веселъ. Не безъ гордостъ посочи той собствената си работа за примѣръ на сина си и на слугата. Даде имъ още нѣкои сѣвѣти и слѣдъ това, като хвърли послѣденъ погледъ къмъ ни-